

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

Πολυνομοσχέδιο για την Παιδεία: πίσω ολοταχώς...

Οι τηλεοράσεις ακόμη παίζουν τις πληρωμένες κυβερνητικές ευχαριστίες προς τους «αφανείς ήρωες» που στηρίζουν τις ζωές μας, μέσα σε δύσκολες συνθήκες. Αυτούς που, και πριν και μετά την κρίση, θα πρέπει να δίνουν τη μάχη της επιβίωσης με μισθούς των 560 ευρώ. Η κυβέρνηση αποκάλυψε, όμως, το πραγματικό της πρόσωπο, την πραγματική της πολιτική, στο πρόσφατο πολυνομοσχέδιο για την Εκπαίδευση, με το οποίο καταργεί κάθε δικαίωμα συμμετοχής σε κάθε άλλο εργαζόμενο στα πανεπιστήμια, πλην των μελών ΔΕΠ, στις πρυτανικές εκλογές. Οι «αφανείς ήρωες» είναι πάντα καλοί, όσο βγάζουν τη δουλειά, αλλά η θέση τους είναι στο περιθώριο.

Έτσι, τα μέλη ΕΔΙΠ με ελάχιστα δικαιώματα και μισθούς χαμηλότερους ακόμη και από αυτούς του διοικητικού προσωπικού, θα πρέπει να συνεχίζουν να στηρίζουν με αυτοθυσία το διδακτικό έργο ενός ολοένα και απισχνούμενου διδακτικού προσωπικού. Τα μέλη των ΕΤΕΠ θα πρέπει να συνεχίζουν να είναι η ψυχή των εργαστηρίων, να καλύπτουν με το φιλότιμό τους τα κενά της υλικοτεχνικής υποδομής μιας συνεχιζόμενης περιόδου παρακμής. Το διοικητικό προσωπικό θα πρέπει να υπερβάλλει εαυτόν για να κάνει το ΕΜΠ να δουλέψει, σε ένα περιβάλλον γραφειοκρατικής ασφυξίας. Αλλά μέχρι εκεί. Η κυβέρνηση τους λέει κατάμουτρα ότι δεν είναι ικανοί να έχουν άποψη για τα ζητήματα του ΕΜΠ, των πανεπιστημίων γενικότερα. Ο ρόλος τους είναι αυστηρά αυτός του διοικούμενου.

Για να είμαστε δίκαιοι, η κυβέρνηση «πάτησε» πάνω στην απαράδεκτη υποτίμηση του ρόλου των εργαζομένων στα πανεπιστήμια με τον νόμο Γαβρόγλου (ο οποίος εξίσωσε 10 ψήφους εργαζομένων στο Ίδρυμα με μία ψήφο ενός μέλους ΔΕΠ!). Αλλά η προκλητική κατάργηση κάθε εκλογικής συμμετοχής των εργαζομένων δίνει στην υποτίμηση του ρόλου τους ένα συμβολισμό άλλων εποχών και τελείως αντίθετο της πραγματικής συμβολής τους. Πού να μιλήσει κανείς για φοιτητική συμμετοχή, μια πραγματικότητα σε πολλά προοδευτικά και δυναμικά ιδρύματα της αλλοδαπής;

Τα μέλη ΔΕΠ δεν πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να πέσουν στην παγίδα της έμμεσης κολακείας, ότι μόνο αυτοί είναι σημαντικοί για το Ίδρυμα. Πρώτον, γιατί απλά δεν είναι έτσι. Κάθε ένας έχει το ρόλο του. Χωρίς αυτόν, αλλά και τη συνεργασία όλων, ένας ζωντανός οργανισμός, όπως είναι ένα πανεπιστήμιο, δεν μπορεί να προχωρήσει. Δεύτερον, γιατί την επόμενη φορά που εκ των πραγμάτων θα αναγκαστούμε να καταφύγουμε στις φιλότιμες προσπάθειες όλων για να κρατήσουμε ζωντανό το Ίδρυμα, το «στίγμα» μιας εγωιστικής και στενόμυαλης στάσης θα μας ακολουθεί.

Και, βεβαίως, επειδή ορισμένα πράγματα πάνε πακέτο, η ηλεκτρονική ψηφοφορία επιβάλλεται δια νόμου. Το παραβάν δεν είναι απαραίτητο πια, ώστε να εξασφαλίζεται η ελευθερία της ψήφου δια της μυστικότητάς της. Προκλητικά δε αναφέρεται ότι η επιλογή αυτή προτείνεται ώστε να «διασφαλίζεται με τον μέγιστο δυνατό τρόπο το αδιάβλητο της διαδικασίας εκλογής». Κανονικό δούλεμα δηλαδή. Αν είναι τόσο σίγουροι, γιατί δεν το προτείνουν, άραγε, και για τον τρόπο που εκλέγονται οι ίδιοι; Η πορεία οπισθοδρόμησης δεν αφορά μόνο τα πανεπιστήμια, βέβαια. Η επαναφορά της «διαγωγής», οι πολυήμερες αποβολές είναι ενδεικτικά μέτρα που μυρίζουν ναφθαλίνη με τα οποία η κυβέρνηση προσπαθεί να «εκσυγχρονίσει» την εκπαίδευση στη χώρα μας. Άντε και στο Νόμο 4000 περί τεντιμποϊσμού και στην επιστροφή της προίκας.

Κι όλα αυτά εν μέσω πανδημίας. Ούτε οι έκτακτες συνθήκες τους ενοχλούν, ούτε η πρακτική αδυναμία έκφρασης γνώμης. Η ατζέντα πρέπει να προχωρήσει, πάση θυσία. Έτσι όμως και οι προθέσεις φανερώνονται και οι στόχοι γίνονται πεντακάθαροι.

Κατά τα άλλα, μια από τα ίδια...

Ενώ οι μισθοί μας παραμένουν καθηλωμένοι εκεί που «προσωρινά» πετσοκόφτηκαν κατά 40% πριν μια δεκαετία (και αρχίζει ήδη η ψυχολογική προετοιμασία για νέες μειώσεις στο όνομα της νέας επερχόμενης κρίσης), η κυβέρνηση το μόνο που κάνει είναι να συνεχίζει να «κλείνει το μάτι» στα μέλη ΔΕΠ για ένα ατομικό δρόμο επιβίωσης, μέσω των ξενόγλωσσων προγραμμάτων σπουδών, προπτυχιακών και μεταπτυχιακών. Κι ας είναι γνωστό τοις πάσι, εκτός των άλλων, ότι κάθε τέτοιο «δώρο», θα χρησιμοποιηθεί για την περαιτέρω συρρίκνωση των μισθών μας, όπως έγινε στην περίπτωση της γνωστής απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας. Συνεχίζει, επίσης, τα διθυραμβικά σχόλια για τον εκσυγχρονισμό των πανεπιστημίων, γιατί τάχα ανακάλυψαν τον μαγικό δρόμο της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης. Κι ας μην τολμάει βεβαίως να θεωρήσει τα μαθήματα αυτά πραγματικά διδαχθέντα, αφού, για παράδειγμα, εξαιρεί στην Γ' Λυκείου την ύλη αυτή από τις Πανελλήνιες Εξετάσεις. Αλλά κατά τα άλλα, «εξ αποστάσεως» να 'ναι, κι ότι να 'ναι. Άραγε, η γελοιότητα του «σκόιλ ελικικού» και η διασπάθιση πόρων με οσμή σκανδάλου (η «εξ αποστάσεως επιμόρφωση» των επιστημόνων προέβλεπε τη διάθεση πόρων 85 εκατ. ευρώ σε ΚΕΚ, όταν η 2^η Προκήρυξη Ερευνητικών Έργων για την ενίσχυση μελών ΔΕΠ και Ερευνητών του ΕΛΙΔΕΚ, για το 2020, είναι 24,5 εκατ. ευρώ...), θα βάλει κάποιο φρένο; Ή πολύ απλά αυτό είναι το επίπεδο της ιδιωτικής «ανώτατης» εκπαίδευσης που κάποιοι ευαγγελίζονται; Κι εμείς, τα μέλη ΔΕΠ, θα συνεχίσουμε να τροφοδοτούμε με τη στάση μας, πολλές φορές, το «εξ αποστάσεως ντελίριο» στη χώρα της φαιδράς πορτοκαλέας; Κάθε μέλος ΔΕΠ που σέβεται τη δουλειά του εδώ και χρόνια ενσωματώνει στον τρόπο που κάνει το μάθημά του τις τεχνολογικές εξελίξεις και εμπλουτίζει τις μορφές που η αναντικατάστατη, πολύπλευρη και αμφίδρομη σχέση «δάσκαλου-μαθητή» έχει. Πολύ δε περισσότερο σε συνθήκες κλειστών πανεπιστημίων, όπου η εξ αποστάσεως εκπαίδευση (και όχι διδασκαλία) είναι αναγκαστική επιλογή. Γι' αυτό κάναμε και θα κάνουμε όλοι το καλύτερο δυνατό. Αλλά εδώ το πράγμα πάει, εμφανώς, αλλού. Στην υποτίμηση του ρόλου του μέλους ΔΕΠ, στην αναζήτηση φτηνών τρόπων διδασκαλίας και στην παράδοση του πανεπιστημιακού προϊόντος σε «εξ αποστάσεως φωστήρες». Ας το καταλάβουμε έγκαιρα, κι ας σταματήσουμε να πυροβολούμε τα πόδια μας.

Και μέσα σε όλα αυτά, ενώ τα πανεπιστήμια στενάζουν κάτω από τα προβλήματα της υποστελέχωσης και της υποχρηματοδότησης, η ΠΟΣΔΕΠ κάνει την απαράδεκτη πρόταση για εθελοντική παραμονή μέχρι τα 70 έτη, την ίδια ώρα που η αυτόματη αντικατάσταση των συνταξιοδοτηθέντων δεν έχει οριστικοποιηθεί και οι συντάξεις των μελών ΔΕΠ παραμένουν σε αναξιοπρεπή επίπεδα. Αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία ένα συνδικαλιστικό όργανο να ζητά την παράταση του ορίου συνταξιοδότησης! Γιατί επ' αυτού πρόκειται στην ουσία.

Ζούμε μια κρίση πρωτόγνωρη, που δείχνει καθαρά τα σαθρά θεμέλια πάνω στα οποία είναι δομημένος ο σύγχρονος κόσμος. Αυτό αναγκάζει επώνυμους κήρυκες του δόγματος ότι «τα δημόσια αγαθά είναι σπατάλη» να ομνύουν σήμερα υπέρ αυτών. Αλλά, επειδή γρήγορα τα γνωστά στερεότυπα θα αναδομηθούν (έχουν εξάλλου τεράστιες δυνάμεις διαθέσιμες γι' αυτό), και ο κίνδυνος ο στίχος «*όλα τριγύρω αλλάζουνε, κι όλα τα ίδια μένουν*» να αποδειχθεί μια ακόμη φορά αληθινός, παραμένει.

Ας μην επιτρέψουμε, λοιπόν, ξανά να επιστρέψουμε σε μια κανονικότητα που το μόνο κανονικό της είναι να γεννάει ολέθριες κρίσεις σαν τη σημερινή.

25.04.2020